

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 237/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Michalom Feciľakom, advokátom, Jesenná 8, Prešov, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6Co/7/2022-471 z 25. augusta 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/55/2023 zo 14. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. decembra 2024 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu namietanými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je žalobcom v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C/28/2019 proti žalovanému [REDAKOVANÉ], narodenému [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ].

3. Sťažovateľ sa ako spoluvlastník nehnuteľností nachádzajúcich sa v meste Prešov, k. ú. [REDAKOVANÉ], ktoré sú v oplotenom areáli vo vlastníctve žalovaného, domáhal vydania bezdôvodného obohatenia za obdobie od 11. septembra 2019 do 10. septembra 2021.

4. Rozsudkom č. k. 10C/28/2019-419 z 27. októbra 2021 rozhodol okresný súd tak, že zamietol žalobu sťažovateľa o zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 8 639,01 eur s príslušenstvom.
5. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie 11. novembra 2021, v ktorom namietal, že o totožnom uplatnenom nároku právnych predchodcov sťažovateľa v postavení žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k jednému z predmetných pozemkov v žalovanom období vo vlastníctve právnych predchodcov sťažovateľa (za obdobie od 11. marca 2013 do 11. marca 2015) rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 10C/102/2015-86 z 25. októbra 2018 tak, že zaviazal právnych nástupcov pôvodne žalovaného [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], zomrelého [REDAKOVANÉ], zaplatiť žalobcom nimi uplatnený nárok spolu s úrokom z omeškania. Jedným z právnych nástupcov pôvodne žalovaného v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 10C/102/2015 bol aj žalovaný v ústavnou sťažnosťou namietanom konaní.
6. V predchádzajúcom konaní sa právni predchodcovia sťažovateľa domáhali proti žalovaným (medzi nimi aj proti terajšiemu žalovanému) vydania bezdôvodného obohatenia s odôvodnením, že ich pozemok je súčasťou areálu žalovaných, v ktorom prevádzkujú svoju podnikateľskú činnosť, pričom uvedený pozemok užívajú bez právneho dôvodu. V predchádzajúcom právoplatne skončenom konaní tak okresný súd podľa sťažovateľa vyriešil otázku neoprávneného užívania predmetného pozemku vo vlastníctve žalobcov zo strany žalovaných nachádzajúceho sa v areáli žalovaných. Rozdiel medzi predchádzajúcim konaním a konaním v prejednávanej právnej veci je podľa sťažovateľa iba v období, za ktoré si sťažovateľ uplatňuje svoj nárok.
7. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 6Co/7/2022-471 z 25. augusta 2022 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.
8. Odvolací súd dospel k záveru, že nie je viazaný iným rozhodnutím v obdobnej veci, aj keď stranami predchádzajúceho sporu sú právni predchodcovia terajších sporových strán a predmetom konania bolo takisto vydanie bezdôvodného obohatenia.
9. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie.
10. O dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 7Cdo/55/2023 zo 14. augusta 2024 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Podstatou argumentácie sťažovateľa je skutočnosť, že podľa jeho názoru sú napadnuté rozhodnutia arbitrárne a nepreskúmateľné.
12. Podľa sťažovateľa všeobecný súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore strán. Všeobecné súdy nižších inštancií mali rešpektovať prejudiciálny účinok právoplatného rozsudku okresného súdu č. k. 10C/102/2015-86 z 25. októbra 2018, ktorým bola s účinkami *ex tunc* vyriešená otázka hmotnoprávneho vzťahu strán medzi vlastníckymi pozemkami v prechádzajúcom konaní vedenom pod sp. zn. 10C/102/2015 vo vlastníctve právnych predchodcov sťažovateľa nachádzajúcich sa v areáli žalovaného.
13. Sťažovateľ nesúhlasí s názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého na prejednávajúcu právnu vec nedopadá rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 44/2010 z 31. januára 2012 (R 40/2013), na ktoré sťažovateľ poukazoval. V súlade s týmto rozhodnutím platí, že ak už bola

v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením.

14. Najvyšší súd podľa sťažovateľa v napadnutom rozhodnutí nedal žiadnu odpoveď na viaceré rozhodnutia, na ktoré sťažovateľ poukazoval. Išlo o uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 161/2020 z 29. júna 2022 a sp. zn. 8 Cdo 216/2020 z 29. júna 2022 a nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 349/09 z 20. januára 2010 a uznesenie sp. zn. I. ÚS 170/2015 z 1. apríla 2015.

15. K zásahu do základných práv došlo podľa sťažovateľa zo strany krajského súdu a dovolacieho súdu tým, že tieto súdy v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou nevychádzali pri posudzovaní uplatneného nároku z právoplatného rozsudku okresného súdu č. k. 10 C 102/2015-86 z 25. októbra 2018, v ktorom došlo k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu strán sporu, z ktorého sa aj tento nový nárok v namietanom konaní vo veci okresného súdu vedenej pod sp. zn. 10 C 28/2019 a na krajskom súde pod sp. zn. 6 Co 7/2022 odvodzuje.

16. Krajský súd a najvyšší súd boli pri zodpovedaní predbežnej otázky, ktorá sa právoplatným súdnym výrokom už vyriešila, podľa sťažovateľa viazaní rozhodnutím v predchádzajúcom konaní, pretože rozsudkom okresného súdu č. k. 10C/102/2015-86 z 25. októbra 2018 bol právnym predchodcom sťažovateľa priznaný proti žalovaným (pričom terajší žalovaný v predchádzajúcom konaní vystupoval ako žalovaný v 3. rade) nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku KN-C č. ■■■■■ vo výmere 73 m² zapísaného vtedy na LV č. ■■■■■ (teraz LV č. ■■■■■) v k. ú. Solivar bez právneho dôvodu.

17. Podľa sťažovateľa všetky pozemky, za ktoré si proti žalovanému uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, sa nachádzajú (rovnako ako pozemok, ktorého užívanie bez právneho dôvodu bolo predmetom predchádzajúceho konania) v tom istom oplotenom areáli žalovaného, a preto neexistoval dôvod, pre ktorý mal odvolací súd spolu s dovolacím súdom uplatnený nárok v prejednávanej veci právne posúdiť presne opačne, ako to bolo v predchádzajúcom konaní.

18. Sťažovateľ argumentuje, že krajský súd a najvyšší súd sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe bez toho, aby tento odklon odôvodnili.

19. Zo strany najvyššieho súdu došlo k odňatiu základného práva na majetok, keď sťažovateľovi nebolo priznané právo na náhradu za obmedzenie jeho vlastníckych práv poberať z majetku primeraný výnos.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľ namieta, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu boli porušené jeho označené práva. Napadnuté rozhodnutia sťažovateľ považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu ústavne neudržateľného riešenia otázky viazanosti iným rozhodnutím súdu v obdobnej veci, keď stranami predchádzajúceho sporu sú právni predchodcovia terajších sporových strán a predmetom konania bolo takisto vydanie bezdôvodného obohatenia. Najvyšší súd podľa sťažovateľa nedal odpovede na všetky relevantné námietky uvedené v dovolaní proti rozsudku krajského súdu.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím krajského súdu:

22. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

23. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

24. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu bolo prípustné dovolanie, ktoré sťažovateľ aj využil. Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľa uvedené v dovolaní proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací, ktorý rozhodol napadnutým rozhodnutím.

25. Ústavný súd musí všeobecným súdom poskytnúť príležitosť plne rozvinúť ich právomoc, keďže aj im patrí možnosť a povinnosť poskytnúť sťažovateľovým základným právam a slobodám ochranu v medziach ich zákonom zverených kompetencií. Táto ochrana je v rámci vzťahu medzi všeobecnými súdmi a ústavným súdom podľa princípu subsidiarity delená a postupná, nie delená a súbežná. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva a jeho právomoc nastupuje spravidla až vtedy, ak sťažovateľ pred všeobecnými súdmi vyčerpá všetky účinné prostriedky nápravy vo vzťahu ku konaniu, resp. k rozhodnutiu ako celku. V prípade, ak v rámci toho istého konania (rozhodnutia) je možné niektoré námietky uplatniť pred dovolacím súdom a iné nie, ústavný súd v tejto súvislosti považuje za v rozpore s už zmieneným princípom subsidiarity tieto procesné nároky drobiť a ponechať ich samostatnému procesnému osudu. V prípade potenciálneho úspechu sťažovateľa pred dovolacím súdom (čo i len vo vzťahu k niektorým uplatneným námietkam) totiž stráca ďalšie konanie pred ústavným súdom zmysel (I. ÚS 182/2023).

26. Na spresnenie ústavný súd dodáva, že sťažovateľ by vo vzťahu k odvolaciemu súdu mohol uplatniť námietky neuplatniteľné v mimoriadnom opravnom prostriedku (pozri IV. ÚS 398/2022, IV. ÚS 404/2022), takéto námietky však v ústavnej sťažnosti sťažovateľ neidentifikoval, resp. nemožnosť obrátiť sa s takýmto druhom námietky na dovolací súd ani netvrdí.

27. Z uvedeného dôvodu sa vo veci sťažovateľa uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu:

28. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

29. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

30. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchyľil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s ústavou, listinou, dohovorom.

31. Sťažovateľ v rámci dovolania uplatňoval dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

32. Z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ založil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP na tvrdení, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nebolo dostatočne odôvodnené, nedalo odpovede na oplotenie pozemkov, ktoré bránilo vstupu sťažovateľa na pozemky, a nevysporiadalo sa s predloženou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Českej republiky.

33. Najvyšší súd v súvislosti s týmito námietkami sťažovateľa uviedol, že predmetom konania bolo nedovolené obohatenie z titulu neoprávneného využívania pozemkov sťažovateľa žalovaným, preto odvolací súd nemal dôvod riešiť vstup sťažovateľa na jeho pozemky z dôvodu oplotenia, ktoré nebolo predmetom sporu. Najvyšší súd v súvislosti s dovolacou námietkou sťažovateľa ďalej uviedol, že odvolací súd nebol povinný reagovať na sťažovateľom vymedzené rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, keďže nejde o judikatúru v rámci právneho poriadku Slovenskej republiky. Vzhľadom na to najvyšší súd nemohol akceptovať sťažovateľom uplatnené námietky v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP (body 17, 18 odôvodnenia).

34. Ústavný súd v tejto súvislosti konštantne judikuje, že § 420 písm. f) CSP upravuje prípustnosť dovolania (a v prípade naplnenia tohto dôvodu zároveň aj jeho dôvodnosť) v prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany sporu postupom všeobecného súdu nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné pojednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti).

Ak rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (napr. IV. ÚS 314/2020).

35. Ústavný súd zároveň dopĺňa, že právo na spravodlivý proces môže všeobecný súd porušiť aj svojím rozhodnutím ako výsledkom svojej procesnej činnosti, ak v jeho odôvodnení absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre jeho rozhodnutie. Ak takéto odôvodnenie nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

36. Pre účely posúdenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa sa ústavný súd podrobne oboznámil tiež s obsahom odôvodnenia rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, a to v súlade so svojim ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

37. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd odôvodnili svoje rozhodnutia ústavne konformným spôsobom, t. j. dostatočne a relevantne, umožňujúc pochopiť spôsob, akým dospeli k svojmu záveru. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd podľa názoru ústavného súdu dostačujúco odôvodnili, prečo nebolo možné žalobe sťažovateľa vyhovieť.

38. Ústavný súd konštatuje, že nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii, keďže po oboznámení sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie a rozhodnutím odvolacieho súdu podľa názoru ústavného súdu ich meritórne rozhodnutia sú odôvodnené ústavne konformným spôsobom. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd aj krajský súd reagovali na námietky sťažovateľa relevantným spôsobom a sťažovateľovi podrobne vysvetlili, že jeho žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola zamietnutá pre neunesenie dôkazného bremena sťažovateľom o existencii bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Rozhodnutie súdu prvej inštancie (body 33 až 35 odôvodnenia rozsudku okresného súdu) a rozhodnutie odvolacieho súdu (body 16 až 19 odôvodnenia rozsudku krajského súdu) sú dostatočne odôvodnené, uvedené rozhodnutia splňajú všetky náležitosti po stránke formálnej aj materiálnej. Z odôvodnení rozsudkov vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

39. Z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietal, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a nastolil otázku, či súd (ne)môže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore strán. Inak povedané, či súd (ne)musí nerešpektovať prejudiciálny účinok právoplatného rozsudku okresného súdu č. k. 10C/102/2015-86 z 25. októbra 2018, ktorým bola s účinkami *ex tunc* (deklaratórny rozsudok) poskytnutá ochrana už porušeným subjektívnym právam právnych predchodcov sťažovateľa.

40. Najvyšší súd v súvislosti s týmito námietkami sťažovateľa poukázal na to, že prejudiciálne posúdená otázka, ktorá sa prejavuje iba v odôvodnení rozsudku, nemôže tvoriť prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Aby posúdenie určitej otázky v skoršom rozsudku bolo záväzné v neskoršom súdnom konaní, otázka, ktorá je predbežnou otázkou v novom ďalšom konaní, by musela byť v predchádzajúcom právoplatne skončenom súdnom konaní priamym predmetom sporu a musela byť posúdená vo výroku rozsudku. Právne posúdenie predbežnej otázky v odôvodnení rozhodnutia nemôže predurčovať hmotnoprávny stav pre rozhodnutie, ktoré ešte súdom nebolo vydané. Súd je viazaný iba výrokom rozsudku, nie jeho odôvodnením. Pre súd je záväzné posúdenie predbežnej otázky uskutočnené v inom konaní medzi totožnými účastníkmi, ak ide o otázku riešenú vo výroku rozhodnutia, t. j. otázku, ktorá bola predmetom konania, pričom riešenie ostatných otázok, s ktorými sa súd musel v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať, nie je pre súd v inej veci záväzné, a preto námietke sťažovateľa o neaplikovaní rozsudku okresného súdu č. k. 10C/102/2015-86 z 25. októbra 2018 v zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu a s poukazom na § 193 CSP nebolo možné vyhovieť. Najvyšší súd vzhľadom na to konštatoval, že odvolací súd sa neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (body 30, 32, 33 odôvodnenia).

41. Najvyšší súd uzavrel, že dovolanie sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP.

42. Ústavný súd v súvislosti s námietkami vznesenými sťažovateľom uvádza, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nie je arbitrárne a už citované závery najvyššieho súdu súvisiace s nemožnosťou aplikácie rozsudku okresného súdu č. k. 10C/102/2015-86 z 25. októbra 2018 v danej právnej veci považuje za ústavne udržateľné. Ústavný súd pritom poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno o existencii bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného v novom žalovanom období. V prípade, ak sťažovateľ uplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v ďalšom období, bolo potrebné preukázať existenciu bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného aj v tomto období. Na prijatie záveru, že žalovaný sa na úkor sťažovateľa bezdôvodne obohatil, nepostačuje preukázanie, že pozemky sťažovateľa sa nachádzajú v areáli žalovaného, ktorý je oplotený. Sťažovateľ nepreukázal získanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré malo spočívať v užívaní cudzej veci bez právneho dôvodu v rozhodnom období, keďže jednoznačným spôsobom súdu nepreukázal, že žalovaný v rozhodnom období užíval nehnuteľnosti sťažovateľa. Sťažovateľ v spore nepreukázal existenciu svojho nároku, tzn. nepreukázal, že by žalovaný skutočne neoprávnene užíval jeho nehnuteľnosti, v dôsledku čoho by žalovanému vznikol majetkový prospech. Sťažovateľ teda neunesol dôkazné bremeno, pretože v spore žiadnym spôsobom nepreukázal, že žalovaný získal bezdôvodné obohatenie na úkor sťažovateľa, nepreukázal, že sťažovateľovi vznikla majetková ujma, a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Vzhľadom na tieto skutočnosti žalobe sťažovateľa nebolo možné vyhovieť a závery vyplývajúce z rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd považuje za ústavne udržateľné.

43. Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu relevantný právny predpis výslovne umožňoval,

preto napadnuté rozhodnutie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

44. Ústavný súd zastáva názor, že sťažovateľovi v konaní pred všeobecnými súdmi nebolo znemožnené uplatňovať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany. V konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľ vôbec neuviedol žiadne nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré by nemohol uplatniť v konaní pred všeobecnými súdmi. Argumentácia obsiahnutá v ústavnej sťažnosti sa v podstate zhoduje s námietkami prednesenými v konaní pred všeobecnými súdmi, či už v rámci podaného odvolania, alebo dovolania, a nemôže viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa.

45. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľa v ústavnoprávnej rovine.

46. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

47. Najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľa je potrebné odmietnuť, pričom dostatočne vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), preto absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a porušením označených práv sťažovateľa.

48. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Ani z tohto hľadiska ústavný súd nezaznamenal nedostatky či inú zrejmú nespravodlivosť v namietanom rozhodnutí najvyššieho súdu. Navyše sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstate opakuje svoju argumentáciu uplatnenú v rámci podaného dovolania.

49. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil porušenie označených práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu. Závery, ku ktorým najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí dospel, nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), a tým za ústavne neudržateľné. Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom vo veci.

50. K namietanému porušeniu práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu je potrebné uviesť, že sťažovateľ namieta ich porušenie

